

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εν Ἑλλάδι. . . Δρ. 10

Εν τῇ ἀλλοδαπῇ. . . Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΒΔΟΜΑΣ»

Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 25.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ἔργα καὶ ἡμέραι.

Συμφορὰ καὶ φιλανθρωπία.

Σεισμοί.

Ἡ ἀδελφὴ Μάρθα. (Ἐντυπώσεις).

Περιηγηταί.

Βιβλιοκρισίαι. (Οἱ Ναβαράτοι ἐν Ἑλλάδι).

Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων (Διευκρινεῖς δια-
ζυγίων. — Νεα ἐπιτελείς τοῦ Λεσσύψ).

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀύσεις.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ Δόξα καὶ Ἔρως Μυθιστόρημα(τέλος).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐνβλέμμα. Ἐφ' ὅσον ὁ κομικὸς πλέον καταστάς Ἡγεμῶν τῆς Βουλγαρίας, πότε κλαίων, πότε γελῶν, πότε ἐλπίζων, πότε ἀπελπίζων ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ βαδίζῃ τὴν ἐκτὸς τῶν συνόρων ἄγουσαν, ἐκουσίως τὴν φορὰν ταύτην καὶ οὐχὶ ἀνευ περισκελίδος· ἐφ' ὅσον ὁ κόσμος εἰς τὰς ἀπειλάς τῶν Βουλγάρων ὅτι, ἂν δὲν τοῖς παραχωρηθῶσιν ὅσα θέλουσι καὶ δὲν θέλουσι, θὰ σφάξωσι καὶ θὰ σφαγῶσιν, ἀντιτάσσει παρατεταμένον μειδίημα· ἐφ' ὅσον ἡ ληστρικὴ ἐπιδρομὴ κατὰ τῆς Μακεδονίας δὲν ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν συμμοριτῶν καὶ ἡγεμόνων· ἐφ' ὅσον τέλος ἡ Βουλγαρικὴ δημοκρατία, δὲν ἤρξατο νὰ καταρτίξῃ εἰσέτι τὸ πολίτευμά της. . . . δυνάμεθα νὰ ρίψωμεν καὶ ἐν βιέμῃ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ἡμῶν.

Πῶς διάγουσι λοιπὸν τὸν βίον οἱ θεσπέσιοι ἀναμωφωταί; πῶς εὐρίσκουσι τὴν ἐξουσίαν, ἣν, διαδεχθέντες τοὺς ἀκρίτους, καίτοι ὑπὸ δίκην αὐτοί, κατέκτησαν; ποῦ εἶνε ἡ ὑπεσχημένη ἀγρία ἐν τῇ τόλμῃ αὐτῆς πολιτικῇ; τί ἀντέταξαν εἰς τὰς καθημερινὰς προσβολὰς τῆς Πύλης τῆς διωκούσης τοὺς δυνάμενους πῶς νὰ ἐργασθῶσι Προξένους ἡμῶν, καὶ ριπτούσης τὰς ἐλληνικὰς ἐφημερίδας εἰς τὰ λογοκριτικὰ ἀφοδευτήρια;

Τὸ καθ' ἡμᾶς μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον οὐδενὸς ἐτέρου κυβερνητικοῦ ἔργου ἀντελήφθημεν, πλὴν ἱκανῶν πολυδαπάνων οἰκίσκων, ἐκ σφυρηλάτων λίθων ἐκτισμένων, οὓς ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὡς ἄλλη Δούκισσα τῆς Πλακεντίας, ἀνευ σκοποῦ τινος λογικοῦ, διέσπειρε πολλαχοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ δὴ καὶ ἀπέναντι τοῦ κλασικοῦ Θησείου! . . . Ἀ! . . . ἐλησμονήσαμεν!

Κατεβιβάσθη καὶ ἡ ὁδὸς Ἀμπελοκήπων, ἐπεξετάθη μέχρις αὐτῆς τὸ καλῶδιον καὶ ἐσχεδιάσθη καλλιτεχνικώτατα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν θωρηκτὸν νεροκόλλων.

Καὶ ὀλίγη ἱστορία. Ἐν τῷ Χρόνῳ τῶν Ἀθηναίων ἐδημοσιεύθη ἱστορικὴ νε-

ληθῆ ἔρωτα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοὺς λοιποὺς ἐνθουσιασμούς του. Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς περικοπὴ ἣν ἐκ καθήκοντος, ὡς προωρισμένην νὰ ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τῶν πολλῶν, δὲν δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν ἀνευ ἀναίρεσως.

Ἰδοὺ ἡ περικοπὴ:

«... Ἦδη ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀτυχοῦς Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου Θωμᾶς ὁ Παλαιολόγος ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας μετὰ τῆς θυγατρὸς του Σοφίας τῆς ΜΟΝΗΣ ἀπογόνου τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ οἴκου μετὰ τὸ ἀτυχὲς ἐθνικὸν ναυάγιον κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην.

Ὁ Θωμᾶς ἐτελεύτησε καὶ ἡ εὐγενὴς Ἑλληνίς μὲ μόνον ἐνδόξους ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος μεγαλείου ἔζη Ὀρφανὴ εἰς τὰ ξένα. . . !!!

Ἰδὼν ὁ Γ' βασιλεὺς τῆς Ῥωσσίας τῷ 1467 νυμφεύεται τὴν ὀρφανὴν ταύτην ὀρθόδοξον ἡγεμονίδα μεγαλοπρεπῶς· πρὸ τῆς Ἑλληνίδος βασιλίσσης Σοφίας ἀνοίγονται αἱ πύλαι τῆς τότε πρωτεύουσας τοῦ κράτους Μόσχας καὶ ἡ Ῥωσσία ὡς πολῦτιμον προῖκα λαμβάνει παρὰ τῆς ὀρφανῆς κόρης τὸ Σύμβολον τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸν ὠραῖον δικέφαλον Ἀετόν!

Καὶ οὕτως ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ἀφοῦ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς Αὐτῆς ἡμέρας ἔδωκεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν τὸν χριστιανισμόν, κατὰ τὴν φρικαλέαν νύκτα τοῦ ναυαγίου Αὐτῆς καὶ αὐτὸ τὸ πολῦτιμον παραδίδει τοῦ Ἑλληνικοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου κειμήλιον, δι' οὗ οἱ Ῥῶσοι Αὐτοκράτορες ἔκτοτε περικομοῦσι τὸ ἑαυτῶν Στέμμα.»

Οὐδὲν τῶν ἀνω ἀναληθέστερον.

Ὁ δεσπότης τοῦ Μωρέως καὶ πρίγκιψ Ἀχαΐας (1428-1460) Θωμᾶς ὁ Παλαιολόγος, ἔσχε οὐχὶ ΕΝ ἀλλὰ ΤΕΣΣΑΡΑ τέκνα.

α) Τὴν Ἑλένην (τὴν ὡς μοναχὴν Ὑπομονὴν) νυμφευθεῖσαν τῷ 1446 Λάζαρον τὸν δεσπότην τῆς Σερβίας.

β) Τὸν διὰδοχον Ἀνδρέαν, παραχωρήσαντα τὰ δικαιώματά του τῷ 1494 τῷ Καρόλῳ Η' τῆς Γαλλίας καὶ τῇ 7 Ἀπριλίου 1504 τῷ Φερδινάνδῳ τῆς Ἰσπανίας, νυμφευθέντα Ἰταλίδα, καὶ ἀγνοουμένων τῶν ἀπογόνων του.

γ) Τὸν Μαρινὴλ ἀποκτήσαντα δύο υἱοὺς τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἀνδρέαν τὸν μετὰ ταῦτα ὡς Μωαμεθανὸν Μωάμεθ πασᾶν + 1520. Καὶ

δ) καὶ τελευταῖον τὴν πολυθρῶλητον Σοφίαν + 1503 νυμφευθεῖσαν τῷ 1466

πνίξαντα τὸς συζύγους! εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ὁποίου ἐλιποθύμουν οἱ δειλοὶ καὶ αἱ γυναῖκες, ὅστις ὅμως δὲν ἠτύχησεν ἐξ ἀρρενογονίας νὰ συνεχίσῃ μέχρι σήμερον τὴν κληρονομικὴν ἐξουσίαν του διότι οἱ σημερινοὶ Τζάροι εἶνε φεῦ! . . . Γερμανοὶ! . . . Ἡ μόνη θυγάτηρ τῆς Σοφίας (τῆς καὶ Ζωῆς ὀνομαζομένης) Ἑλένη, ἐνυμφεύθη χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα, Ἀλέξανδρον τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας. . . ἂν ὅμως μετεβιβάσθη καὶ εἰς αὐτὸν ὡς προῖξ τὸ στέμμα (!) ἀγνοοῦμεν.

Τώρα θὰ εἰπῇτε: Ὁ δυνάμενος νὰ καταλάβῃ τὴν πρωτεύουσαν ἔθνος τινὸς δικαίωματι δυνάμεως ἔχει ἀνάγκην τίτλου ἰδιοκτησίας; Δὲν λέγομεν τὸν αὐτίον, ἀλλὰ κατὰ τὸν κανόνα «τὸ περιττὸν δὲν βλέπτει». Ἄλλως τε καὶ ἐὰν ὁ Θωμᾶς μετὰ τῆς χήρας θυγατρὸς του ἐπώλησε καὶ τὸ κράτος του; εἶχε τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα κατὰ τοὺς τότε ἰσχύοντες νόμους, καὶ ὡς ἔχων ἀρρεναδιάδοχον, καὶ ὡς μὴ γενόμενος αὐτὸς κἂν αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου τοῦ τελευταίου Ἑλλήνος Αὐτοκράτορος; Καὶ ἀνέπωλει τις τὸ στέμμα του—ἱκανῶς πολῦτιμον ὄν—ἡδύνατο ἄρα γε νὰ πωλήσῃ καὶ τὸν λαόν του, ὅστις τότε συχνότερον ἀνεβοκατέβαζεν Αὐτοκράτορας ἢ τὰς λυχνίας τῶν εἰκόνων του;

Καὶ θὰ δύναται ἄλλως τοιαύτη πώλησις νὰ ξερμητῇ σήμερον, ὅτε οἱ βασιλεῖς εἶναι οὐχὶ ἐλέφ Θεοῦ ἀλλ' ἐλέφ λαοῦ;

Ἀλλοίμονον! τότε καὶ αἱ Ἀθηναὶ θὰ ἀνῆκον σήμερον εἰς τὸν Παρθενῶνα πρὸς ὃν—ἐκκλησίαν τότε ὄντα—τὰς ἐκληροδότησέ ποτε ὁ δοῦξ τῶν Ἀθηναίων Νέριος ὁ Α' . . . Ἐνθ' σήμερον, αἱ μὲν Ἀθηναὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν κ. Σοῦτσον, ὁ δὲ Παρθενῶν . . . εἰς τὸν κ. Καββαδῖαν.

Αἱ καταστροφὰς τῆς Πελοπον.

νῆσου. Πλήρη εἰκόνα τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταστροφῶν ἀδυνατεῖ νὰ δώσῃ τις ἀκόμη, καθ' ἑκάστην νέων εἰδήσεων περὶ νέων δυστυχημάτων ἀφικνουμένων. Ἀτυχῶς περιγραφῆς ἀξίας λόγου δὲν ἔτυχον αἱ καταστραφεῖσαι πόλεις, κατὰ τοῦτο δὲ εὐτυχέστερα ὑπῆρξεν ἡ Χίος, ἐμπνεύσασα ἔργα ἢ μᾶλλον ἔργον μεγίστης ἀξίας. Ἐλπίζομεν ὅτι νέα δυστυχήματα δὲν θὰ συμβῶσιν, ἀφοῦ ἐγνώσθη πλέον ὅτι κέντρον τοῦ κακοῦ ἦσαν αἱ ἀναστατωθεῖσαι ἀτυχεῖς Στροφαῖδες νῆσοι, δικαιολογησάσαι οὕτω τὸ ὄνομά των, ἀνεφάνη δὲ ἐν τῷ πελάγει καὶ τὸ προκαλέσαν τὸν πυ-

ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 403).

Τὸν Tournefort Pitton (1717) γράψαντα Relation d'un voyage du Levant fait par ordre du Roy.

Ἦτο περιφανὴς ἱατρός καὶ βοτανικός, γεννηθεὶς εἰς Αἰξ τῆς Προβηγκίας τὸ 1656 ἐξ εὐγενῶν γονέων. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ κολλεγίῳ τῶν Ἰησοῦιτῶν, ἡ δὲ πρὸς τὴν βοτανικὴν κλίσις τοῦ ἥτο τοιαύτη, ὥστε μικρὸς ἔτι ἐγένεσκε ὅλα τὰ φυτὰ τῶν περιχώρων. Διηγοῦνται ὅτι μαθητὴς ἔτι ὢν καὶ ὑπερπηδήσας περιφραγμάτι ὅπως δρέψῃ ἀγρίον τι ἄνθος, ὀλίγου δεῖν ἐφρονέετο ὑπὸ τῶν λίθων οὓς ἔρριπτον αὐτῷ οἱ χωρικοὶ ἐκλαβόντες αὐτὸν ἀντὶ κλέπτου. Ἦτο προωρισμένος διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τοῦτο ἐφοίτα ἐν τινι θεολογικῷ σχολείῳ, ἐξηκολούθει ὁμῶς ἐπιμένως τὰς βοτανικὰς τοῦ ἐρεῦνας, ἐνθαρρυνόμενος δὲ ὑπὸ τίνος πρὸς πατρὸς θεοῦ τοῦ, σπουδαίου ἱατροῦ ἤρξατο σπουδάζων τὴν ἀνατομίαν καὶ τὴν χημίαν. Ἐν ἔτει 1677 ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς τοῦ, ἔμεινε εἰς αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ τὸ στάδιον τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἀκολουθήσῃ. Ἐξελέξατο τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην καὶ πρὸς τοῦτο μετέβη εἰς Montpellier. Πρῶτον εἶχε πλουτίσει τὸ φυτῶριον αὐτοῦ ἐκ τῶν εἰς τὸ ὄρος Dauphing φυομένων φυτῶν, οὐ μόνον δὲ τὰ ἐν τοῖς περιχωροῖς τοῦ Montpellier φυόμενα φυτὰ ἐξήτασε, ἀλλὰ τὸ 1681 διαβάς τὴν Βαρκελώνην καὶ ὑπὸ πλήθους σπουδαστῶν ἀκολουθούμενος, ἀνῆλθε τοὺς λόφους τῆς Κολωνίας, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Πυρρηναίαν, ἔνθα καὶ τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους ἀψηφῶν, ἐξηκολούθει τὰς ἐρεῦνας τοῦ. Συνελήφθη ὑπὸ Ἰσπανῶν ληστῶν, οἵτινες σὺν τῇ ζωῇ ἀφῆκαν αὐτῷ εὐτυχῶς καὶ τὰ φυτὰ, ὥς μὴ ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς, ὥς καὶ ὀλίγον ἄρτον ἐῶλον καὶ μαῦρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε κρύψει ἐ-

πιτηδείως 2 ἢ 3 χρυσὰ νομίσματα.

Ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς εἰς τὸν Βοτανικὸν κήπον τῶν Παρισίων, μετὰ δὲ ταῦτα ἐπανελάβε τὰς περιηγήσεις τοῦ, καὶ ἐπεσκέφθη ἐκ νέου τὴν Ἰσπανίαν, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Πορτογαλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ὀλλανδίαν. Τὸ 1691 ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τὸ δὲ 1694 ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον αὐτοῦ σύγγραμμα «*Elemens de Botanique*». Τὸ 1696 ἐγένετο καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων, καὶ συνέταξε τὴν ἱστορίαν τῶν ἐν τῷ περιχωρῷ τῶν Παρισίων φυτῶν, μετὰ τῶν ἱατρικῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο δημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1695, μετετυπώθη ἐκ δευτέρου τὸ 1725, μετεφράσθη δὲ καὶ Ἀγγλιστὶ τὸ 1733. Τὸ 1700 ἐδημοσίευσεν Λατινιστὶ τὰ Στοιχεῖα τῆς Φυσικῆς τοῦ, μετὰ προλόγου καὶ πολλῶν σημειώσεων ὑπὸ τὸν τίτλον *Institutiones Rei Herbariae*. Τὸ αὐτὸ ἔτος διατάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως νὰ περιηγηθῇ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν, μέχρι τῶν συνόρων τῆς Περσίας. Ἐπέστρεψε δὲ εἰς Γαλλίαν τὸ 1702, ἔνθα τὸ προῖόν τῶν περιηγήσεών τοῦ ἐδημοσίευσεν ὡς παράρτημα τῶν Στοιχείων τῆς Βοτανικῆς τοῦ, ὁ πρῶτος τόμος τῆς περιηγήσεώς τοῦ ἐδημοσιεύθη ζῶντος αὐτοῦ, ὁ δὲ δεῦτερος συλλεχθεὶς ἐκ τῶν χειρογράφων τοῦ, ἐδημοσιεύθη τὸ 1717. Ἀπέθανεν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1708.

«*Tournefort, cet homme immortel, rempli de science et de goût, et que tout voyageur; qui publie ses relations devroit prendre pour modèle.*» (Sonnini).

Τὸν Bruyn Corneille (1725), γράψαντα Voyage au Levant, c'est-à-dire, dans les principales endroits de l'Asie mineure, dans les isles de Chio, Rhodes, Chypre etc. Paris.

Ἦτο ζωγράφος καὶ περιηγητὴς Ὀλλανδός, γεννηθεὶς τὸ 1652 ἐν La Haye. Ἀπὸ

καστῷ ἱερόσυλος, ἀλλὰ μαίνομαι ἀναρριζόμενος ὅτι ζῶσκον σὲ χάνω χωρὶς νὰ συνθῶ καὶ νὰ κινδυνεύσω ὅπως σὲ σώσω. Ὁ λογισμὸς μου εἶναι σκοτεινός! Οὐδ' εἰς τὴν Δημιουργὸν τολμῶ νὰ προσφύγω, οὐδ' εἰς τῆς προσευχῆς τὴν παραμυθίαν νὰ ἐλθῶ. Ἐπανάστασις παθῶν μυκᾶται ἐν-τός τοῦ στήθους μου. ὦ Στρατονίκη! ἀπέφυγον ἐδῶ ἀναζητῶν ὄρμον ἀπὸ τοῦ ὀδῶνος, καὶ ναυαγῶ. . . . Ἐὰν τοῦλάχιστον εἶχον τὴν ἐλπίδα, ὅτι συμπαθῇ τὰ κύματα, ἐκπνέοντα παρὰ τὴν φλιάν τοῦ ἡσυχίου κελλίου σου, θὰ μ' ἔφερον κεῖ. . . .

Ἡ Ἥως φωτίζει τὴν ἀνατολήν. Σπεύ-νει εἰς τὸν ἄγρον ὁ γεωργός, καὶ ὁ νέος αἰεὶς ἀνάγεται εἰς τὸ πέλαγος. Μακά-ρ ἄνθρωπε, πόσον ζηλεύω τὴν τύχην σου. Τρικυμία εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ ἀλὴν εἰς τὴν καρδίαν σου. . . . Εἶσαι ἄριστος τῆς τύχης σου· δὲν εἶμαι τῆς ἰδι-ότητος μου. Δύνασαι ν' ἀποφύγῃς τὴν κα-τακλιδα. Ἀδυνατῶ ἐγώ. Ἐὰν δὲν θέλῃς ἐν πλέεσι εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκὼν ἄκων ἐλθὼ ἐγὼ νὰ διακύνω τὸν πεπρωμένον ὄμιλόν μου. Διάνοιζον εἰς ἔκφρασιν εὐγνω-σύνης τὰ χεῖλη σου ἀγρότα εὐδαιμον, αἰεὶ εὐτυχῇ. Ἡδύνασο νὰ ἦς δυστυ-έστερος, ἀλλὰ δὲν εἶσαι. Ἡδύνασο καὶ εὐτυχέστερος νὰ ἦς. . . Ἀλλὰ μὴ θλί-νῃσαι. Ἀντὶ νὰ ἀγανακτῇς διατὶ ὁ Δη-μιουργός Σου δυνάμενος νὰ σὲ καταστήσῃ εὐδαιμονέστερον δὲν τὸ ἐπραξε, εὐγνωμό-ναι Αὐτῷ, διατὶ, δυνάμενος καὶ δυστυ-έστερον νὰ σὲ καταστήσῃ, σὲ ἠλέησε καὶ σὲ ἐφείσθη. . .

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

δημιουργήσαν νέον καθ' ὁλοκληρίαν τρό-πον ζωῆς.

Συχνάκις, ὅταν ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ ὄργου παρετήρουν τὰς ὥραις ἐξοχὰς τῆς Βυρτεμβέργης, ἀνελογίζοντο τὸν δυ-τυχῇ πρίγκιπα ὅστις ἄλλοτε δι' ἐνὸς ὀνείματος εἶχε περιλάβει ὅλην τὴν ὠ-κεῖαν χώραν ἐφ' ἧς ἐβασίλευε καὶ ἔπειτα ἀπέβλουν πρὸς τοῦτοίς τὰς περιπετειὰς τῆς εἰμαρμένης τοῦ καὶ κατὰ παράδοξον τοῦ οὐρανοῦ θέλησεν ἡ τύχη τῶν συνε-κείνου τῇ τοῦ πρίγκιπος τούτου· καίπερ ὁμῶς ἀνωμολόγουν ὅτι ἡ εὐτυχία τῶν ἐν θὰ ἐξησφαλίζετο οὔτε τόσον καλῶς, οὔτε τόσον ταχέως ἂν δὲν ἐπῆρχοντο τὰ τελευταῖα συμβάντα, ἡ χαρὰ τῶν ἐν τού-τοις ἐταράσσετο ὑπὸ τῆς σκέψεως ὅτι ἐ-κείνος εἰς ὃν ὤφειλον τὴν εὐδαιμονίαν ὡν ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς χώρας τοῦ ὅτι πόντος τῆς ἐξουσίας.

χεὶς ἐκ τῆς δυστυχίας ἐπανῆλθεν ὡς φρό-νιμος ἡγεμὼν καὶ σεβασθεὶς τὸ ἀρχαῖον δίκαιον προσεῖλκυσε τὰς καρδίας τῶν ὑ-πηκόων τοῦ κηρύξας εἰς τὸν λαόν του τὰς ἱερὰς ἀληθείας, ἃς ἤκουσε μακρὰν τῆς πατρίδος τοῦ καὶ αἱ ὁποῖαι τοσάκις παρεμύθησαν αὐτὸν ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἦνωση τοιουτοτρόπως μετὰ τῶν θεμελιω-δῶν τῆς χώρας τοῦ νόμων τὴν θρησκευ-τικὴν ἀναμόρφωσιν, ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Μαρία διείδον ἐν πᾶσι τοῦτοις τὸν δά-κτυλον τῆς Θεῆας Προνοίας διέποντα τὰς τύχας τοῦ Οὐλρίχου καὶ εὐλόγησαν ἐ-κεῖνον, ὅστις ἀποκρύπτει τὸ μέλλον εἰς τοὺς θνητοὺς καὶ ὁ ὁποῖος ἐνταῦθα ὅπως πανταχοῦ ὑποκαθίστησι ἐναλλάξ τὸ φῶς εἰς τὸ σκοτός.

Τὸ ὄνομα Λιχτενστάιν ἐσβέσθη ἐν τῇ Βυρτεμβέργῃ μετὰ τοῦ γέροντος ἱππό-του· ἀλλὰ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας ἔσπε-

τῆς γῆς· αἱ νέαι γενεαὶ διαδέχονται τὰς ἀρχαιοτέρας καὶ μετὰ βραχὺ διάστημα πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν ἐτῶν λησμονοῦνται οἱ ἔντιμοι ἄνθρωποι καὶ αἱ εὐγενεῖς καρ-δίαι· ὁ θορυβῶδης τοῦ χρόνου χείμαρρος παραφέρει τὴν μνήμην τῶν καὶ ὀλίγιστα ὀνόματα ἐπιπλεύουσιν ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς Λήθης ὑπὸ ἀμυδρὸν φῶς. Εὐτυχῆς ὁμῶς ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου αἱ πράξεις ἐ-χρῶσι τὸ ἥρεμον ἐκεῖνο μεγαλεῖον, ὅπερ ἐν ἑαυτῷ εὕρισκε τὴν ἀνταμοιβὴν καὶ ὁποῖος χωρὶς νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἢ νὰ ζητήσῃ νὰ μεταβιβασθῇ τὸ ὄ-νομά του εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρό-νους, γεννᾶται, εἰσέρχεται εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἔπειτα ἐξαφανίζεται.

Τὸ ὄνομα τοῦ μουσικοῦ δὲν ἀντήχησε πλέον, ὀλίγιστοι δὲ μόνον ἀσθενεῖς ἀνα-μνήσεις διεγείρουσι τὴν προσοχὴν μας ὅπταν οἱ ἐγγῶροι βοσκοὶ μᾶς δεικνύωσι

τοῦ 1674-1708 περιηγήθη τὴν Περσίαν, τὴν Ἀνατολήν, τὴν Ῥωσίαν καὶ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας. Ὁ Bruyn ἂν καὶ δὲν γράφῃ καλῶς καὶ δὲν εἶναι πολὺ ἀκριβής, θεωρεῖται ὡς καλὸς περιηγητής. Ἐγράψε καὶ Voyage par la Moscovie, en Perse et aux Indes Orientales. (Βλ. Lechevalier Voyage dans la Troade σελ. 133).

Τὸν Arvieux Chevalier (1735) γράψαντα Laurence Mémoires du chevalier d'Arvieux, mis en ordre par le prof. Labat. Paris, 6 τόμ. εἰς 12ον. Ἦτο γάλλος περιηγηθεὶς τὴν Ἀνατολήν κατὰ τὴν 17 ἑκατονταετηρίδα, διαμείνας δ' ἐπὶ πολὺ ἐν αὐτῇ τῇ ἐντολῇ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Τὸν Pococke (1745) γράψαντα A Description of the East. London.

Ἐγεννήθη ἐν Southampton τὸ 1704, ἔνθα ὁ πατὴρ αὐτοῦ διετήρει ἰδιοσυντήρητον σχολεῖον. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ κολλεγίῳ Corpus Christi ἐν Ὁξωνίᾳ, καὶ ἔλαβεν ἐν ἔτει 1733 τὸν βαθμὸν LL.D. Τὸ 1737 περιηγήθη τὴν Ἀνατολήν, ἐπισκεφθεὶς δὲ τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἀραβίαν, τὴν Παλαιστίνην καὶ ἄλλας τινὰς χώρας, ἐπέστρεψε εἰς Ἀγγλίαν τὸ 1742. Ὁ Pococke ἔγραψεν εἰς τὸ Philosophical Transactions καὶ εἰς τὴν Archaeologia, ἐδωρήσατο δὲ χειρόγραφά τινα εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Ἀπέθανε τὸ 1765, 61 ἔτους τὴν ἡλικίαν.

Τὸν Chishull-Edmund (1747) γράψαντα Travels in Turkey, London. Ἦτο περιφανὴς Ἀγγλὸς φιλόλογος καὶ Θεολόγος, ἀκμάσας κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος. Ἐγεννήθη ἐν Eyworth, ἐξεπαιδεύθη δ' ἐν τῷ ἐν Ὁξωνίᾳ Πανεπιστημίῳ κολλεγίῳ Corpus Christi. Μεγάλῃ φιλογρηκῇ ὑπόληψιν ἐκτίησεν ἐκ δύο ποιημάτων του Λατινιστῆ γραφέντων, τὸ μὲν ἐν ἔτει 1692 ἡ μάχη τῆς La Hogue, τὸ δὲ τὸ 1694 ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς βασιλείας

Mary. Ἐν ἔτει 1698 ἐπεσκέφθη τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἀνατολήν, διέμεινε δ' ἐν Σμύρνῃ ἐπὶ τετραετίαν ὡς ἐφημέριος. Ἐπιστρέψας εἰς Ἀγγλίαν τὸ 1705, ἐγένετο ἱερεὺς τῆς βασιλείας, ἤρξατο δὲ καταγινόμενος εἰς φιλογρηκῆς καὶ ἀρχαιολογικὰς συγγραφάς. Ἀπέθανε τὸ 1733. Ἐγράψε: Inscriptio Sigæa Antiquissima, 1721; Dissertation of certain medals struck at Smyrna in order of Physicians; Antiquitates Asiaticæ christianam æram andecedentes, 1728; κτλ.

(Βλ. Lechevalier Voyage dans le Croade σ. 17 καὶ 154).

Τὸν Frédéric Hasselquist (1749) γράψαντα Voyage dans le Levant, dans les années 1749, 50, 51, et 52 publié par Ch. Linnæus.

Ἦτο Σουηδὸς φυσιοδίφης, γεννηθεὶς τὸ 1722 εἰς Taernvalla, καὶ εἰς τῶν διαπρεπεστάτων μαθητῶν τοῦ Λινναίου. Τῇ συμβουλῇ τοῦ Λινναίου ἐπεχείρησεν ἐν ἔτει 1749 περιηγήσιν εἰς Παλαιστίνην, συνέλεξε δὲ τὰ σπανιότερα ἀντικείμενα τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ἐτοιμὸς ὢν νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς Εὐρώπην, ἀπέθανε ἐν Σμύρνῃ τὸ 1752. Τὰς ἐρευνας του ἐδημοσίευσεν ὁ διδάσκαλός του Λινναῖος, ὑπὸ τὸν τίτλον Iter Palestinum, σουηδιστῇ ἐν Στουχόλμῃ τὸ 1757, μετεφράσθησαν δὲ Ἀγγλιστῇ τὸ 1766 καὶ Γαλλιστῇ τὸ 1769 εἰς τόμ. 2 εἰς 12ον ὑπὸ τοῦ M. Ant. Eidous, (φιλόλογος, γεννηθεὶς ἐν Μασσαλίᾳ καὶ ἀποθανὼν περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος). Βλ. Guérard et Barbier. Les supercheres litteraires et les ouvrages anonymes.

(Ἐπεταί συνέχεια).

ΑΛ. Κ.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΟΙ NABAPPAIOI EN ΕΛΛΑΔΙ

ΚΑΙ

ΤΟ ΚΑΤΑΛΟΝΙΚΟΝ ΔΟΥΚΑΤΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιδρομῆς αὐτῶν

ΑΝΤΩΝΙΟΥ RUBIO Y LLUCH

(Συνέχεια ἴδε σελ. 407.)

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος (1282) τῇ ἀρχῇ Ἀνδρόνικος, τὰ μέγιστα πιεζόμενος καὶ ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν μέγιστων αὐτῆς τῆς βασιλευούσης προδόντων Τούρκων ὑπὸ τὸν Ὀσμάν, ἐμισθώσατο πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐξ αὐτῶν κινδύνου καὶ ἐδράωσιν τοῦ σαλευομένου ἀρτίπαγον αὐτοῦ θρόνου τὴν ἀφ' ἑαυτῆς προσερχθεῖσαν ἐταιρείαν τῶν Καταλανῶν, οἵτινες τότε κατὰ πρῶτον ἀνεφάνησαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ· τοῦτο δὲ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μορφή τῆς μετέπειτα ἀληθοῦς καταπλημμυρίσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν καταλανικῶν ὀρδῶν.

Ἡ μεγάλη ἐταιρεία τῶν Καταλανῶν ἢ Κουμπάνια, τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Μωρέως ἢ συμμορία αὕτη, ἢ μόνον σκοπὸν κακούργημα, τὴν διαρπαγὴν καὶ τὸν φόνον ἔχουσα, ἐν ᾗ εὗρισκον θέσιν καὶ προαγωγὴν τὰ μάλλον φαῦλα στοιχεῖα τὰ ἐκβράσματα οὕτως εἰπεῖν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ ἥτις ἀπορον πῶς ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀναρχίας στοιχειοθετήσῃ, ἐναντίον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων ἀρχῶν περὶ ἥτις, νὰ προδεύσῃ καὶ τοιαῦτα στρατιωτικὰ καταθώματα καὶ ἐπιτελέσῃ· ὁ συρφετός, ὁ τυχοδιωκτὴς ἐκ πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων διαφόρων ἐθνικοτήτων, οἷον τῶν Καταλωνίων ἢ ὡς συνήθεστερον ἀποκαλοῦνται Καταλανῶν, τῶν καθὼ πολυαρμοτέρων εἰς τὴν ἐταιρείαν ὅλην τὸ νοσηρὰ παρασχόντων· τῶν θηριωδῶν Ἀλμογβάδων, οὓς ἤκουε τις ἀκονίζοντας πρὸς τῆς μάχης τὰς λόγχας καὶ τὰ ξίφη,

τὰ ῥομαντικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς τοῦ Οὐλρίχου θεωροῦνται καὶ παριστάνονται ὡς μῦθοι. Ὁ ἱστορικὸς τ' ἀποκρούει ὡς ἐπουσιώδη καὶ ἀναμνηστικαί τις αὐτῶν μόνον ὅταν σὰς ὁμιλῶσιν ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῆς Λιχτενστάιν περὶ τοῦ δουκὸς ὁ ὁποῖος τὴν νύκτα ἤρξατο εἰς τὸν πύργον καὶ ὅταν σὰς δεικνύσῃ τὴν γέφυραν τοῦ Καϊγκεν, τὸ μέρος, εἰς δὲ ὁ ἀκατάβλητος πρίγκιψ ἐποίησεν τὸ κινδυνώδες ἐκεῖνο ἄλμα εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Νέκαρ.

Καὶ αἱ παραδόσεις αὗται μοι φαίνονται ὡς ἀόριστοι σκιαὶ ὡς μεγάλη πρῆξις ὅρους προβάλλει ἐν τῇ ὁμίλῃ τῆς κοιλάδος καὶ ὁ ψυχρὸς παρατηρητὴς μειδιᾷ ὅταν θελήσῃ ν' ἀποδώσῃ αὐταῖς ζῶν πρᾶγματικὴν καὶ χρώματα μεταμορφοῦντα αὐτὰς εἰς ζωσάν εἰκόνα. Ὁ

ἀνάκτορα ἐκεῖνα τῆς Ἰσπανίας, ἅτινα οἱ κοδομοῦσιν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐπὶ ἀρχαίων θεμελίων. Αἱ ἀνθηραὶ καὶ εὐφοροὶ ἐξοχαί τῆς Βυρτεμβέργης ἐκτείνονται πάντοτε ὅπως ἄλλοτε πρὸ θελγομένων ὀφθαλμῶν, ὅπως ὅτε ἡ Μαρία, πλησίον τοῦ περιλημένου τῆς ἐθεῖτο αὐτοῦς ἐκ τοῦ πύργου τῆς καὶ ὁ δυστυχέστερος τῶν πριγκίπων ἔρριπτε τὸ τελευταῖον βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ ἀνθεν τῶν παραθύρων τῆς Λιχτενστάιν.

Σῶζονται πρὸς τούτοις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αἴγλῃ τῶν καὶ μεγαλοπρεπεῖα τὰ ὑπόγεια δώματα, ἅτινα ἐφιλοξένησαν ἄλλοτε τὸν προγεγραμμένον καὶ τὰ ψιθυρίζοντα ὕδατα, ἅτινα κρημνίζονται εἰς μυστηριώδη ἄβυσσον, φαίνονται διηγούμενα τὰς πρὸ πολλοῦ ἐξαφανισθείσας παραδόσεις.

Εἶνε καλὴ συνήθεια, οἱ κάτοικοι τῆς

Σουαβίας παίδων καὶ θελκτικώταται γυναικες συνοδευόμεναι ὑπ' ἀνδρῶν καὶ νεανιῶν ἀναρριχῶνται τὰ ὄρη, κατέρχονται εἰς τὸ ὑπόγειον, οὗ αἱ κρυστάλλιναι πρειαὶ κατὰ μυρίους τρόπους ἀντανακλᾷ τὸ φῶς, πληροῦσι τὸ σπήλαιον ἀσμάτων καὶ τείνουσι τὸ οὐς εἰς τὴν ἡχὴ αὐτῆς συνοδευομένην ὑπὸ μελωδικοῦ ψιθύρου τῶν καταπιπτόντων εἰς τὴν ἄβυσσον δάτων. Θαυμάζουσι τὰ ἔργα τῆς φύσεως ἥτις ἐπιδεικνύεται τόσον ὥρα καὶ ὑπὸ τῆς γλυκείας τοῦ ἡλίου ἀκτίνης καὶ τὴν φανερὰν γλῶσσαν τῶν ἀγρῶν. Ἐπειτα ἀναρχονται καὶ πάλιν εἰς τὸ φῶς καὶ ἡχοῦνται αὐτοῖς ὥραιότερα ἢ πρότερον. Ὁ δρόμος ὁδηγεῖ πάντοτε αὐτοὺς εἰς ὑψώματα τῆς Λιχτενστάιν καὶ ὅταν ἀνδρες περιστοιχόμενοι ὑπὸ ὠραίων νεανικῶν καὶ κρατοῦντες τὸ κύπελλον ὄνται τὰς εὐρείας ἐκείνας καὶ ἀνθρώπων